

Digitales Brandenburg

hosted by **Universitätsbibliothek Potsdam**

Sifre Kodesh

‘im targumim u-ve’urim mi-meḥabrim shonim

Sefer Yehezkel

Landau, Moses I. Landau, Moses I.

Prag, 597 [1836 oder 1837]

י לאלקינו

urn:nbn:de:kobv:517-vlib-9132

יחזקאל טי

הַמְשַׁחִית אֶתָּה אֶת כָּל־שְׂאֲרֵי־
יִשְׂרָאֵל בְּשִׁפְכָךָ אֶת־חַמְתְּךָ עַל־
יְרוּשָׁלַם: (ט) וַיֹּאמֶר אֵלַי עוֹן בֵּית־
יִשְׂרָאֵל וַיְהוּדָה גָּדוֹל בְּמָאֵד מְאֹד
וְחַמְלָא הָאָרֶץ דְּמִים וְהָעִיר
מְלָאָה מִטָּה כִּי אָמְרוּ עֹזֵב יְהוָה
אֶת־הָאָרֶץ וְאֵין יְהוָה רֵאָה:
(י) וְגַם אָנֹכִי לֹא־חָחֹם עֵינַי וְלֹא
אֶחְמֹל בְּדַרְכֵם בְּרֵאשִׁים נְתַתִּי:
(יא) וְהִנֵּה הָאִישׁ לְבֹנֵשׁ הַבַּיִת
אֲשֶׁר הִקְסַת בְּמַתְנֵי מִשִּׁיב דְּבַר
לֵאמֹר עֲשִׂיתִי כְּאֲשֶׁר צִוִּיתֵנִי:

י (ב) וַאֲרָאָה וְהִנֵּה אֶל־הַרְקִיעַ
אֲשֶׁר עַל־רֹאשׁ הַכְּרֹבִים
כְּאֵבֶן סַפִּיר כְּמֵרָאָה דְּמֹת כְּסֵא

חרגום אשכנזי כב

וויללסט דוא דען גאנצען אײ
בעררעסט ישראל'ס פֿערדער=
בען, דאס דוא זאָ די יונגען גרים
איבער ירושלים אויבשיט=
טעסט?—(ט) דאָ ערווידערטע
ער (דער עוויגע): דיא מיססע=
טהאָטען דעם הויזעס ישראל
אינד יהודה זינד אונגזיין
גראָס, דאָ לאַנד איזט פֿאַלל
געוואָרדען פֿאַן בלוטשולד,
אונד דיא שטאָרט פֿאַלל דעם
געכייגטען רעכטעס דען זא
שפרעכען: דער עוויגע האַט
זיך פֿאַן דער ערדע צוויק ג=
צאָגען, דער עו געזעהעטעם
ניכט. — (י) דאָרום שאַניט
מיין אויגע ניכט, דעס האַלב
האַכע איד קיין ערבאַרמען,
אונד לאַססע א הרען (כעזען)
וואַנדעל אויף איהר הויפט צו=
ריק קאַממען. — (יא) נון בראַכ־
טע דער אין לייגען געקליידע=
טע דאָן שרייכצייג אן דער
זייטע האַבענדע מאַן, דיא נאַכ־
ריכט, אונד זאָנטע: איך האַ=
בע פֿאַללבראַכט, וויא דוא מיר בעפֿאַהלען האַסט.

י (ב) איך בליקטע אויף, דאָ וואַר אן דער היממעלאויסדרעהנונג איבער דען
קעפֿען דער כרובים עטוואַס זיכטבאַר, דאָן (מן פֿמכע) דעם
סאָפֿיר=שטיינע גליך, אונד איבער דענוזעלבען אין דער געשטאַלט אייגעס טהראָנעס
ער=

ר ש י

(ט) מלאכה מוטה. דין מעוקל:
י (א) על ראש הכרובים. על ראש ד' סוֹת המרכב' ונב' זו חזר לקרומס כרובים לפי שנהפכו
פני השור לפני כרוב כמ"ש בפרש' זו. ואמרו רבותינו יחזקאל בקס רממיס והפכו לכרוב אמר

ב א ו ר

וּשְׂאֵר: (ט) מטה, משפט מטה, וכמוהו לן המטה (לעיל ז' י'). (י) דרכם, כיוונתן,
פורענות אורחתהן צרישיהן יבנית.
י (א) ואראה, יתכן שהפרשה הזאת מוסב על פרהס ח' ד' ופה כלה את אשר המל שמה,
כי כאשר כלה לספר את דברי ה' אשר היה לו, שנ לענינו הראשון. הכרובים, מהדעות
הרבות אשר הנה בהוראת המלה הזאת אגיד לך רק אחת, מחנם אחד מחבמי העמים,
כי נה יחבאר היטב כל אשר אמרו מו"ל ומסדני התכלה מהמיות. ונה אמר: שרס המלה
היא משפת ערב carab וענינו תח במקום לר, למן, ועל כן גם ענינו הַיִר; ואס נאחז בהורא'

נראה עליהם: (ב) ויאמר אל-
 האיש | לבש הבדים ויאמר בא
 אל-בינות לגלגל אל-תחת
 כרוב ומלא חפניה גחלי-אש
 מבינות לכרבים וזרק-על-העיר
 ויבא לעיני: (ג) והכרבים עמדים
 מימין לבית בבאו האיש והענן
 מלא את-החצר הפנימית:
 (ד) וירם כבוד-יהוה מעל הכרוב
 על מפתן הבית וימלא הבית
 את-הענן והחצר מלאה את-נגה

ערישען. (ב) דא שפראך (דער
 עוויגע) צו דעם אין ליינען גע-
 קלידעטען מאנע, אונד זאג-
 טע: געהע הין צווישען דיא
 רעדער אונטער דעם כרוב,
 פיללע דיינע ביידען הענדע
 מיט קאהלען, דיא צווישען
 דען כרובים זינד, אונד ווירף
 זיא הין איבער דיא שטאדט. —
 אונד ער גינג הין פאר מיינען
 אויגען. (ג) דיא כרובים שטאנ-
 דען בייא דער העראנקונפט
 דעם מאנעס נאך אימער
 רעכטס אום נאטטעס הויזע,
 אונד דיא וואלקע ערפיללטע
 דען אינגערן פארהאף. (ד) דאך
 האטטע ויך דיא העררליכקייט
 דעם עוויגען שאן פאם כרוב

כבוד

נאך דער שוועללע דעם נאטטעס הויזעס ערהאבען, דאן נאטטעס הויז ווארד פאן דען
 וואלקען ערפיללט, אונד דער פארהאף ווארד שאן פאלל פאן דעם גלאנצע דער העררליכ-
 קייט

רש"י

לפניו רבש"ע אין קטיוור ועש' סניגור: (ב) ניות לגלגל. בין האופנים כ"מ שנה' ויאמר
 ויאמר אינו אלא לדורש הקנ"ה אמר לנכריאל והוא בקש מן הכרוב לתת לו כדי שיטנונו
 הנחלים ומקל הנזרה וכן הוא מפורש בענין וישא ויזן אל חשני לוש הנדים: וזרוק על העיר.
 לא זרקס מיד וזע"פ שקבלם לנוש הנדים לא השליכם עד לאזר שז שנים לקבלתו שנתעממו
 הנחלים בידו כל ו' שנים ומדע שהרי נבואה זו בשנה הששית נאמרה והעיר מרבה בשנת י"א:
 (ג) מימין לבית. בדורס: המלך הפנימי. היא העזר: (ד) על מפתן הבית. והוא
 הסילוק עלמו האמור למעלה:

עד

באור

זו נוכל לאמר: כי כרוב הוא בריה אשר לה חזיר תמיד (ועל כן תקרב גם נקודתה
 לנקודת בינוני הפעול), כי הש"י תמיד על ראשיהם ומוראו על פניהם למהר תמיד לעשות
 את אשר יבוא ה', וכן ירנו ח"ל לספר מיראת החיות ומאימתם, ואיך מזדעזעין ומנחיל
 הזיעה אשר ירדו מהן, ומסדרי חפלימו יסדו וכולם עושים באימה וביראה רכון קונס
 וכו'. (ב) לגלגל, שם משרש גלל כפי משפט המרכבים, ופה הוא כנוי להאופנים באשר יפרש
 הפסוק (לקמן י"ג). (ג) מימין, באשר הכרובים עמדו בהמלך הפנימי בין ההיכל ובין הבית
 א"כ היה להם ההיכל מכסון והבית מנגב. (ד) על מפתן הבית, הוא הסילוק עלמו האמור
 למעלה, (רש"י). אח הענן, כמו ולא יאכל את בשרו, ורבים נמוהו. והחצר, ענינו כך
 אם גם הענן מלא את כל הבית, מ"מ נגה כבוד ה' ה' רק במלך הפנימי, וכן אמר הכניא:
 כבר התנשא כבוד ה' מעל הכרובים על מפתן הבית, והם עוד עמדו על משמרתם כנראשונה
 מימין לבית ולא שנו א"ז מקומם, וגם הענן עוד מלא את המלך הפנימי אשר שם היו הכרובים,
 חבל על אשר כבוד ה' ה' עתה על המפתן, אשר פנה המולה, ע"כ נקה הענן את כל הבית
 ובמלך

כְּבוֹד יְהוָה: (ה) וְקוֹל כְּנָפֵי
 הַכְּרוּבִים נִשְׁמָע עַד-הַיְחִיצָר
 הַחִיצוֹנָה כְּקוֹל אֵל-שָׁדַי בְּדַבְּרוֹ:
 (ו) וַיְהִי בְּצוּתוֹ אֶת-הָאִישׁ לְבַשׁ-
 הַבְּדִים לֵאמֹר קַח אֵשׁ מִבֵּינֹת
 לַגִּלְגָּל מִבֵּינֹת לַכְּרוּבִים וַיָּבֵא
 וַיַּעֲמֵד אֶצֶר הָאוֹפֶן: (ז) וַיִּשְׁלַח
 הַכְּרוּב אֶת-יָדוֹ מִבֵּינֹת לַכְּרוּבִים
 אֶל-הָאֵשׁ אֲשֶׁר בֵּינֹת הַכְּרוּבִים
 וַיִּשָּׂא וַיִּתֵּן אֶל-חִפְנֵי לְבַשׁ הַבְּדִים
 וַיִּקַּח וַיֵּצֵא: (ח) וַיֵּרָא לַכְּרוּבִים
 תְּבִנֹת יַד-אָדָם תַּחַת כְּנָפֵיהֶם:
 (ט) וַאֲרָאָה וְהִנֵּה אַרְבָּעָה אוֹפְנִים

קייט דעם עווינען. (ה) דאונע-
 רייש דער כרוכים פליגעל
 ווארדע נעהארט ביז אין דען
 אייסערן פארהאף, גלייך דעם
 דאָננער דער דיא אללמאָט
 גאטטעס קינדעט. (ו) אַלם
 נון ער (דער עוויגע) דעם אין לוי-
 נען נעקליידעטען מאַנע דען
 בעפעהל ערטהיילעט האַטטע,
 מיט דען וואָרטען: האַלע פֿאַן
 דעם פֿייער, דאַ צווישען דעם
 ראַדע אונטער דען כרוכים
 איז! גינג ער (דער חמו) הין,
 אונד שטעללעטע זיך נעכען דען
 אוֹפֶן. (ז) דאַ שטרעקטע איין
 כרוב דיא האַנד אויס נאָך דעם
 פֿייער, וועלכעס צווישען דען
 כרוכים וואָר, נאָהם דאַפֿאַן,
 גאַבעס אין דיא הענדע דעם
 אין ליינען נעקליידעטען מאַנ-
 געס; דייעזער נאָהם עס, אונד

גינג הינוועג. (ח) אן דען כרוכים וואָר אויך דיא פֿאַרם איינער מענשענהאַנד ויכטבאַר, דיא
 זיא אונטער דען פֿליגעלן האַטטען. (ט) אויך בעמערקטע איך, דאַס פֿיער אופנים נעכען
 דען

ר ש י

(ה) עד החזר החילונוה. הר הבית יכול מפני שהקול נמך ח"ל נקול שדי בדברו אלא משהוא
 מניע לחזר החילונוה הוא נפסק: (ט) והנה ארבעה אופנים. לפי שנשמיע אחד מן הפנים
 הוזקק לחזור ולשנות כאן כל מעשה החיות ברשאונה שלא תאמר מרכבה אחרת היא:
 וידיהם

ב א ו ר

ובחזר הפנימית, מקום מושב ה' היה עוד נגה נוסף על הענן אשר לא היה בנית. (ח) כקול
 אל שדי בדברו, ע"ד וירעם בשמים ה' ועליון יתן קולו (תהלים י"ח י"ז) ולא דבור ממש,
 והראיה לזה: ואשמע את קול כנפיהם כקול מים רבים, כקול שדי בלכתם קול המולה כקול
 מחנה, כי כמראה זה כן מראה זאת, כאשר אמר הכניא עלמו, בדברו, לעת אשר יגיד כמו
 וגבורתו באיזה קול גדול. (ו) קח, הלקיחה הזאת היא לשון הביאה, וכמוהו ויקחו לי תרומה
 (שמות כ"ה ב') שהוא כמו הביאו לי תרומה ולא שהוא בעצמו יקח את הגחלים, אבל ילך
 יק אל הכרובים והמה יתנו לו; כי לא יתכן, כי הכרובים נושאי כבוד ה' יקרבו אליו, וכזה
 נבין עוד למה לא נהו ה' בקיבור קח מלא חפניך גחלי אש מתחת לכרובים, ואמר: כאן
 ולמה שנה עוד ויבא ויעמוד אלל האופן? אין זאת כי אס הכניא הוסיף זאת לתוספת באור,
 למען לא נעשה ונאמר: כי הוא בעצמו לקח הגחלים. (ח) וירא, על ידי הנתינה הזאת
 נראו ידיהם, כי לולא זאת לא היו נראין, על אשר כנפיהן מכסות את כל גויותיהנה. (ט) ואראה,
 נראה כי אין רכון הכניא להגיד כי ראה האופנים, כי נבר ידענו זאת, אבל יגיד לנו כי
 מספרם

דעו כרוכים שטאנדען, נעבען
 זענען כרוכ וואר איין אופן,
 אונדריא פארבע דער אופנים
 וואר וויא יענע דעם חרשים
 שטיינעס. (י) אללע פיער
 (אופנים) ערשיענען אין אייג
 נער געשטאלט, געהאליך
 זא, אלס ווארע איין אופן אין
 דעם אנדערן; (יא) וואללטען
 זיא (דיז אופנים) געהען, זא
 קאנטען זיא נאך אללען פיער
 זיטען געהען, אונד כרויכ
 טען זיך אים געהען נט אימצו
 ווענדען, דען איבעראלל הין,
 ווא דער קאפף (דער כרויכ) זיך
 ווענדעטע, גינגען זיא (דיז
 אופנים) הינטער איהם, איג
 דעם אייך יענע אים געהען זיך
 ניט אומזענדעטען; (יב) איה
 דע, דער כרויכ) קערפר, איה
 רע ריקען, איהרע הענדע
 אונד איהרע פליגעל זא וויא
 יענע דער אופנים, ווארן רינגס

אֶצֶל הַכְּרוּבִים אֶפְסָן אֶחָד אֶצֶל
 הַכְּרוּב אֶחָד וְאֶפְסָן אֶחָד אֶצֶל
 הַכְּרוּב אֶחָד וּמְרֵאָה הָאוֹפְנִים
 כְּעֵין אֶבֶן תְּרַשִׁישׁ: (י) וּמְרֵאֵיהֶם
 דְמוֹת אֶחָד לְאַרְבַּעַתָּם כַּאֲשֶׁר
 יִהְיֶה הָאוֹפֵן בְּתוֹךְ הָאוֹפֵן:
 (יא) בְּלַכְתָּם אֶל־אַרְבַּעַת־רַבְעֵיהֶם
 יֵלְכוּ לֹא־יִסְבוּ בְּלַכְתָּם כִּי הַמָּקוֹם
 אֲשֶׁר־יִפְנֶה הָרֹאשׁ אַחֲרָיו יֵלְכוּ
 לֹא־יִסְבוּ בְּלַכְתָּם: (יב) וְכָל־בְּשָׂרָם
 וּגְבֵיהֶם וַיְדִיָּהֶם וּכְנֵפֵיהֶם
 וְהָאוֹפְנִים מְלֵאִים עֵינַיִם סָבִיב
 לְאַרְבַּעַתָּם אוֹפְנֵיהֶם: (יג) לְאוֹפְנִים
 קָהָם קוֹרָא הַגְּלִיל בְּאֲזְנֵי:

וארבעה

אום פאלל אויגען בייא אללען איהרען פיער אופנים. (יג) איהרע אופנים הארטע איך גלגל
 וועג

ר ש י

(יב) וידיהם. של אופנים הם המור שהמרכבה מתגלגל בחוכן שקורין בווי"ל בלע"ז. וי"ת
 ופדתהון ושפוכיהם: לארבעתם אופניהם. ל' אופני המות: (יג) להם קורא הגלגל באזני.
 אני שמעתי שמלאך ה' קורא את הזופן גלגל: קורא הגלגל. להם נקרא שם גלגל:
 פני

ב א ו ר

מספרם וזדרם היה שזה לאותם אשר ראה בפעם הראשון. (י) דמוה, יתכן שזה מאמר
 מוסגר וענינו כך: ומראיהם (דמות אחד לארבעתם) כאשר וני' האופן, רכה לומר אופן
 האחד תקוע בהאופן האחר, ונאשר יש להמית ארבע ראזים ללכת לכל מקום אשר ירלו,
 ולא יסנו בלכתן, כן המה מרכבים משני אופנים למען לא יסנו גם הם בלכתם ונאשר
 פרשתי לעיל (א' י"ג). (יא) הראש, מוסגר על הכרוכים, ועל כן לא נכתוב ראש וכמו
 כן אשר גם רד"ק. (יב) וכל בשרם, מוסגר ג"כ על הכרוכים, וענינו לא לבד כי לא ילטרבו
 לפנות את בשרם, ר"ל כל גופם, אלא גם לא חלק גופם. סביב, זה מוספת באור, וכן ת"י
 סמור סמור לארבעתהון דגלגליא, וכמו כן אשר רד"ק. (יג) לאופנים להם, סרס האקרא
 להם, לאופנים. ולאופנים, הוא מוספת באור. הגלגל, קרא לאופנים האלה גלגלים, כי
 אופני עגלה נקראו כן מלך אשר יסנו מעבר לעבר אם נראה להביא את העגלה אל מקום
 אחר, אלא באשר האופנים האלו לא יסנו בלכתן, נוסף עליהם רק שם גלגל הוא מנוע רק
 בסבוב.

(יג) וְאַרְבַּעַה פָּנִים לְאֶחָד פְּנֵי
הָאֶחָד פְּנֵי הַכְּרוֹב וּפְנֵי הַשְּׁנַי פְּנֵי
אָדָם וְהַשְּׁלִישִׁי פְּנֵי אֲרִיָּה וְהָרְבִיעִי
פְּנֵי נָשֶׁר: (טו) וַיִּרְמוּ הַכְּרוֹבִים
הַיָּא הַחַיָּה אֲשֶׁר רָאִיתִי בְּנִהְרֵי-
כְּבָר: (טז) וּבְלַכְתּוֹ הַכְּרוֹבִים יִלְכוּ
דְּהָאֹפְנִים אֶצְלָם וּבְשֵׂאת
הַכְּרוֹבִים אֶת-כְּנָפֵיהֶם לְרוֹם
מֵעַל הָאָרֶץ לֹא יִסְבוּ הָאֹפְנִים
גַּם-הֵם מֵאֶצְלָם: (יז) בְּעִמּוֹד
יַעֲמֻדוּ וּבְרוֹמָם יִרְמוּ אוֹתָם כִּי
רוּחַ הַחַיָּה בָּהֶם: (יח) וַיֵּצֵא כְבוֹד
יְהוָה מֵעַל מִסְתַּן הַבַּיִת וַיַּעֲמֵד עַל-
הַכְּרוֹבִים: (יט) וַיֵּשְׂאוּ הַכְּרוֹבִים
אֶת-כְּנָפֵיהֶם וַיִּרְמוּ מִן-הָאָרֶץ
לְעֵינַי בְּצֵאתָם וְהָאֹפְנִים לְעִמָּתָם

ויעמוד

חרגום אשכנוי כד

(וועלנעדע) בענענען. (ד) יע-
דער כרוב האטטע פיער געזיכט.
טער; דאז איינע געזיכט וואר
דאז געזיכט איינעם כרוב, דאז
צווייטע דאז געזיכט איינעם
מענשען, דאז דריטטע האנע-
זיכט איינעם לאוען אונד דאז
פיערטע דאז געזיכט איינעם
אדלערס. (טו) אונד אלס דיא
כרובים זיך ערהאבען, ווארד
עס מירדייטליך, דאס עס דיא-
זעלבען חיות ווארען, דיא איד
שאן אס פלוסע כבר געזעהען
האטטע; (טז) דען גינגען דיא
כרובים, זא גינגען אויך דיא
אופנים נעבען איהנען, ערהא-
דיא כרובים איהרע פליגעל,
אום זיך פאן דעם באדען אויף-
צושוינגען, זא וויצען דיא
אופנים אויך ניכט פאן איהרער
זייטע. (יז) ווען יענע שטאנ-
דען, זא שטאנדען אויך דיעזע,
אונד ווען יענע זיך ערהאבען,
זא ערהאבען זיך אויך דיעזע,
דען דער גייסט דער חיות וואר
אויך אין איהנען. (יח) דאן ענט-
פערנטע זיך דיא העררליכע-
קייט דעם עוויגען פאן דער

שוועללע דעם טעמפעלס, אונד שטעללטע זיך (וויעדע) אויף דיא כרובים. (יט) דיא
כרובים שוואנגען איהרע פליגעל, ערהאבען זיך פאן דעם באדען פאר מיינען אויגען,
אונד צאגען דאזיין, אונד דיא אופנים אין גלייכער ריכטונג מיט איהנען, דאן בליעב יע-

ר ש י

(יד) פני האחד פני הכרוב. הם היו פני השור שהפכו לכרוב:

ב א ו ר

בסנוב בלי פניית מעבר לעבר. (יד) פני הכרוב, כני השור, כי כן אמר לעיל (פרשה א' י')
ופה ישוב אל החיות, והנה אשר: פני האחד השני וגו', ולא אמר פנים האחד פנים השני
וגו'; ע"כ נראה, כי הניבא לא רנה להניד לנו חמינת פני הכרובים, אבל רק דמות הפנים
אשר היו מוסבים אליו עת התנשאו מהארץ. (טו) וירמו, ענינו לעת אשר הרמו הכרובים
ראיתי בעליל כי המה החיות אשר ראיתי בנהר נבר ולא נכיות דומות להן. (טז) האושבים,
א"כ לא לבד הן דומות בתמונתם אבל גם בשמוס, ואז ידעתי כי המראה אחת ונראה אלי
שת פעמים. (יח) ויצא, ולא מהבית אל החצר המילונית, אשר שם היו כבר הכרובים (יט) וירשו,
אנה הלכו, אל החצר המילונית, כי כבוד ה' היה כבר על מסתן הבית, וכן (נפסוק י"ח) וילך
כבוד ה' וגו', וכל הולכה הליכת מולה. בצאתם, מהחצר הפנימית אל החצר המילונית.

ויעמד פתח שער בית יהודה
 הקדמוני וכבוד אלהי ישראל
 עליהם מלמעלה: (כ) היא החיה
 אשר ראיתי תחת אלהי ישראל
 בנהר-כבר ואדע כי כרובים
 הם: (כא) ארבעה ארבעה פנים
 לאחד וארבע כנפים לאחד
 ודמות ידי אדם תחת כנפיהם:
 (כב) ודמות פניהם הם הפנים
 אשר ראיתי על-נהר-כבר
 מראיהם ואותם איש אל-עבר
 פניו ילכו:

דער פאן איהנען שטעהען ביים
 אינגאנצע דעם עסטליכען
 טהארעם פאם גאטטעסהויען
 אונד דיא העררליכקייט דעם
 גאטטעם ישראל וואר איבער
 איחנען. (כ) נון וואוסטע איר
 דאס דיא חיות, דיא אן אונ-
 טער דעם גאטטע ישראל'ס
 אס פלוסע כבר געזעהען, מיט
 דען כרובים איינערלייא ווא-
 רען. (כא) יעדע פאן יענען
 האטטע פיער געוויכטער, פיער
 פליגעל אונד דיא פארם פאן
 מענשענהערען אינטער איה-
 רען פליגעלן; (כב) איהרעגע-
 זיכטסכילדונג וואר דיא געמלי-
 כע, דיא איך אס פלוסע כבר
 געזעהען, וואוואהל נאך איה-
 רעם אויסזעהען אלס איך נאך
 איהרעם וועזען ועלכסט, אונד

יעדע קאנטע געהען אויף יעדע זייטע, גענען וועלכע איינער איהרער קעזע געריכט-
 טעט וואר.

יט) פתח שער בית יי. פתח הכיכל: הקדמוני. שבמזרח חיה כיה מסע. סילוק השני
 ממסין בית קהק לעזרה: (כ) היא חיה. מתוך ראיתי במרכבה זו כל מעשה המרכבה
 הראשונה אני אומר היא אשר ראיתי בנהר כבר: ואדע. כי נהפך פני השור לפני כרוב והיו
 נה נ' פני אדם פנים קטנים של ילד ופנים גדולים של אדם:

ב א ו ר

הקדמוני, אל השער הקדמ המזרח, אשר מוליך מהחצר המיונונית אל בית ה' ומאס אל החצר
 הפנימית. (כ) ואדע, פירושו כך, עתה ידעתי בנרור, כי המיות אשר ראיתי בפעם הראשון
 המה הכרובים, אשר ממנס נודע לכל ישראל כי כבוד ה' תמיד עליהם; בני באשר ראס יחזקאל בראשון,
 לא ידע עוד בנרור כי המה הכרובים, על אשר המונתם גשמה מתמונת הכרובים אשר היו
 במקדש; כי לכרובי המקדש היה רק ראש אחד באשר גראה זאת מהפסוק ופניהם איש אל
 אחיו אל הכפורת יהיו פני הכרובים (שמות כ"ה כ') וזה לא יוכל להיות אס יש להם יותר
 מראש אחד, וע"כ היה יחזקאל נספק עליהן, ועל אשר לא ידע הישב את שמן קראן חיה,
 שס נופל בכלל על כל צריה אשר בה רוח חיים, אבל עתה באשר ראס בפעם השנית בתמונה
 הזאת ונשמש הוה, ידע בלי ספק אף כי נשחנה לורתם מלורת כרובי המקדש, כי רק אחת
 הנה, וכמוהו אמר גם ד"י בפסוק ט'. (כא) ארבעה, אף כי ארבעה פנים וכו' לאחד, אשר
 אינו לכרובי המקדש, מ"מ באשר הכל אחד הוא באשר ראיתי על נהל כבר, ידעתי לנטח כי
 כרובים המה. (כב) וא'חם, עלמחם, ומה עלמחם, היא ענדחם, כי שניהם המיות
 והכרובים מוכנים לשכינת ה' אבל באשר הכרובים עומדים תמיד במקדש והמיות יסעו ממקום
 למקום, ע"כ הוכרכו לשנות לורתם ללכת אל כל עבר בלתי יסנו, ומ"מ עלמחם אה.